

DRAGI BRALCI IN BRALKE »VRTCA«!

Mnogi dopisniki in dopisnice »Vrtca« poročate o veselih in žalostnih dogodkih življenja. Naj vam tudi jaz poročam o žalostnem dogodku na naši šoli na Črnučah.

Bližal se je konec šolskega leta. Med letom je potekalo življenje na naši šoli zelo lepo in v redu. Posebno smo bili veseli, ko smo dobili novo šolo. Blagoslovili smo jo 4. septembra 1938.

Proti koncu šolskega leta pa nam je zbolel naš predobri gosp. upravitelj Znidarčič Rudolf, ki ima mnogo zaslug, da imamo novo šolo. Prav za prav je bil že dolgo bolan, a kljub temu je poučeval in vodil šolo skoro do zadnjega. Nekaj dni pred koncem šolskega leta ga je napadla zavratna bolezen in je po operaciji umrl.

Za vsakega je imel dobro besedo. Kjer koli je mogel, je rad pomagal. Zato tudi ni imel sovražnika ne med mladino pa tudi ne med našimi starši. Kot blisk se je raznesla žalostna novica in naša srca so zatrepetala v žalosti.

Iz bolnišnice so ga pripeljali z rešilnim avtom še živega skozi Črnuče, kjer so ga nekateri učenci še videli v vozu. Nato so ga odpeljali v Kamnik, kjer so ga položili na mrtvaški oder.

V torek, 27. junija, smo se odpeljali z vlakom v Kamnik. S postaje smo odšli pred hišo, kjer je ležal gospod upravitelj. Zbralo se je mnogo ljudstva, znamenje, kako je bil priljubljen med ljudmi. Mnogi smo ga šli tudi pokropit. Nato smo čakali pred hišo žalosti in se postavili v vrsto. Kmalu so prišli s krsto in odšli smo na pokopališče na Zalah. Najprej so opravili mašniki svoje molitve. Sledila sta dva govora. Najprej je govoril gospod učitelj, nato še učenka iz 5. razreda. Govor učenke se je glasil takole:

»Naglo Vas je Bog odpoklical iz naše srede v večnost. Prenehalo je biti Vaše plemenito srce. Vaša duša je poletela tja, to upamo, kjer je naša prava domovina, kjer prejemale pravični plačilo za dobra dela. A mi, Vaši učenci, smo prihiteli semkaj, da spremljamo Vaše izmučeno truplo na zadnji poti v hladni grob.

Tu stojimo ob Vaši krsti.

Komaj tri tedne je, odkar smo se veselili z Vami tu v lepem Kamniku na izletu. Smehljali ste se nam, nas zabavali in nas navduševali za povzdigo gospodarstva in lepoto naše zemlje. Kako vesela je bila tista naša pot. Tedaj ni nihče slutil, da ležete kmalu v črno jamo.

Živo nam je pred očmi, kolikokrat ste prišli v šolo med nas otroke, vedno prijazni, ljubeznivi, dobrotni in odpustljivi. Kako veselo ste nas učili in dvigali v izobrazbi, da bi postali dobri in omikani ljudje.

Že hudo bolni ste nam zidali novo šolo. Radostno ste nas prvič peljali v nove šolske prostore.

In še in še ste nas učili, prav do zadnjega, četudi Vam je življenje viselo na niti. A mi, otroci, tega nismo vedeli, nismo umeli. Še žalili smo Vas in Vam delali težave. V imenu vseh šolarjev Vas prosim, odpustite nam to! Bilo je nepremišljeno.

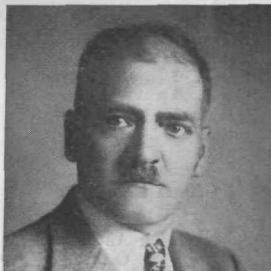
Dobri gospod upravitelj! Ob Vašem odprtem grobu se poslavljamo črnuški otroci od Vas za vedno. Naša srca so žalostna.

Nič več Vas ne bomo videli v naši šoli.

Nikoli več ne bomo poslušali Vaših lepih besed. Tisočero se Vam zadnjič zahvaljujemo za skrb in ljubezen, s katero ste vlivali v naše otroške duše znanje in srečo.

Bog Vam vračaj s tem, da v večnosti »zajamete najgloblje spoznanje — Njega, samega ljubega Boga. — Osrečevali ste nas, naj da Bog Vam za plačilo večno srečo zlatih nebes!«

Nato smo zapeli v slovo gospodu upravitelju dve pesmi: »Vigrede« in »Gozdlič«.

Dragi gospod upravitelj!

Sladko počivajte pod lepimi Kamniškimi planinami, ob čisti Bistrici, v dragi naši slovenski zemlji!

Zbogom!

Petrič Helena,
učenka 5. razreda.